

CATALUNYA SOCIAL

Any IV. Núm. 121

15 cèntims

9 agost de 1924

PUBLICACIÓ
SETMANAL

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:
CAMEROS, 3 (Passatge Orleó Català) BARCELONA

APARTAT 273
TELÈFON 1114

- Un diari de Madrid fa una campanya contra els alts funcionaris de l'Ajuntament.
- Es que volen ressucitar aquells temps feliços que quan governaven els lliberals dejunaven els conservadors i quan menjaven aquests dejunaven aquells.
- Es que diu que són *perigosos*...
- Per certa gent únicament són bons els subscriptors de l' A. B. C.

Quatre mesos d'experiència

La vida dels Municipis

Fa quatre mesos que es va publicar en les planes de la *Gaceta* l'Estatut Municipal. Els sis cents articles del mateix han restat per ara i tant reduïts poc menys que a la meitat en la seva aplicació (ja que per disposicions expresses del Govern han restat inaplicats els restants), de manera que no hi cap encara veure els seus resultats. Qui sap si aquesta part inaplicable tanca, potser, el secret de l'èxit de l'Estatut; però no ho creiem pas així. De totes maneres, davant d'això, devem deixar obert un interrogant reservant la solució al demà.

Però, ara com ara, ja han tingut aplicació bases ben fortes del Decret municipal; així, la base de l'autonomia en els serveis als Municipi reconeguts, la base de la supressió dels recursos governatius, la de l'aplicació de la nova hisenda, la de l'actuació en govern de comissió, etc. Totes aquestes reformes, com a reformes parcials, en altre temps ens haurien semblat immenses, de gran transcendència; de manera que a base de les mateixes, ja podríem notar una reacció forta en els nostres municipis, un sanejament fondo de l'actuació municipal.

Però, tot això, ha vingut? És indubtable que no. Ni ha vingut, ni se'n veuen els anuncis enlloc; al revés, l'administració municipal, ara més complicada que mai, segueix laberíntica com sempre, i l'exemple donat pels ajuntaments regnants no és pas gairebé més exultador que el donar pels ajuntaments morts. Serveixi d'exemple l'ocorregut amb l'Ajuntament de Barcelona, amb de Tarragona, amb el de tants pobles i viles de Catalunya com podríem aquí enumerar.

I això perquè? No és l'Estatut una bona obra encara que no arribi a constituir l'ideal en la matèria? No s'ha recollit en el mateix tot allò que la ciència administrativa i la ciència financiera han fet ressaltar com de bons efectes a l'estranger?

Vam dir un dia en aquestes mateixes planes que l'Estatut ens agradava com a obra doctrinal; però que no ens satisfia prou com a obra pràctica, ja que del mateix n'apareix un xic allunyada la realitat espanyola. Certes institucions, com la del *referendum*, en un país tan deficientment educat com el nostre en matèria política; com la de la mateixa comissió permanent en un ambient on la moralitat no és la principal característica; com la del *Concejo abierto*, que té una tradició a Castella i Lleó, però no en altres regions espanyoles, etc., no poden donar el resultat eficaç que sens dubte els seus autors van proposar-se. Més a més, quiscuna atribució i ordinació en matèria d'hisenda indistintament aplicada a municipis urbans i rurals, tampoc podia reïxir amb èxit per la seva excessiva complexitat en els segons municipis.

Però, amb institucions bones o dolentes, no creiem que l'Estatut fracassi per les mateixes exclusivament, sinó per la manca d'educació política i de consciència civil del nostre poble, manca que és clara i palesa. El caciquisme que tants anys hem patit, el torn dels partits que amb el manubri electoral del Ministeri de la Governació han portat la desconfiança de l'opinió per tot allò que a la vida pública diu referència, i que enlloc d'educar s'han entretingut en una tasca corruptora i d'ineducació la més completa, són sens dubte la causa del mal esmentat. I que aquest és fondo i no es cura amb noves lleis, és evident. La vida política no és ni pot ésser mai més que un reflex de la vida social del poble. I si aquesta és plena de vicis, no esperem virtuts en l'esfera civil.

Precisament la llei municipal anteriorera de lo millor que en matèria legislativa teníem en les nostres col·leccions. Amb uns quants retocs en la mateixa, hauria pogut sobreviure al naufragi últim. Tampoc l'Estatut és dolent, encara que un xic inadaptat a la realitat del nostre poble. Nosaltres som dels que en prevèiem el fracàs; però no a base de les seves disposicions, sinó a base dels dels qui han d'aplicar-los en cada poble, en cada vila, en cada ciutat, des del Govern mateix. Hi ha manca de preparació i sobra d'immoralitat i de beneïtereria en l'ambient per arribar a una eficàcia amb aquesta i amb qualsevol llei administrativa.

I al costat d'això, hi ha encara una altra tara, que ho és i serà per ara i tant de

tota realitat política espanyola: la manca d'estructuració de la mateixa, d'acord amb les realitats nacionals, tan distintes aquí i allí, tan diferents al Nord del Sur, a l'Est de l'Oest. Mentre aquesta no vingui en termes veritablement polítics, no esperem des de bo. Llei que donarà bons resultats en un lloc, decaurà en altre; vestit que s'adaptarà molt bé a una regió, vindrà balder o estret a una altra.

Per això entenem que no era l'autonomia municipal la primera a estructurar dins d'Espanya. Aquesta, sense l'adaptació regional a la varietat espanyola, resulta buida i sense sentit.

Per això, als quatre mesos de promulgat un Estatut municipal acceptable, encara que amb defectes orgànics de molta consideració, l'exemple dels Ajuntaments no ens deixa, no ens permet alimentar grans esperances de renovació pel dia de demà. I així pot fracassar l'Estatut, com havia fracassat la llei antiga sense ésser dolenta, i com fracassaran totes aquelles lleis que no s'acomodin a la realitat nacional.

I el desig d'aquest acomodament, no es veu, per ara, enlloc del nostre panorama político-administratiu.

Després del 1er de maig

Satisfacció

Arriba a les nostres mans el número de juny de *Lluita*, "publicació mensual de la Federació de Dependents de Catalunya", el qual inserta, sota l'epígraf *El primer de maig i els dependents*, un manifest que diverses entitats han redactat, sota aquest curiós epígraf, en el qual, com veureu, ja s'ha abolit la paraula *Comerç*:

Aliança d'Associacions de Dependents de la Distribució i de l'Administració de Barcelona.
Primer de maig de 1924

No tenim temps d'extractar ni de comentar aquest document, el qual ve a ésser una refundició de les anteriors proclames i dels articles de propaganda redactats altres anys pels elements del Centre Autonomista de Dependents del Comerç i de la Indústria. Només volem avui fer atenció a les signatures del manifest socialista. Son aquestes:

Secció Permanent d'Organització i Treball del Centre A. de Dependents del Comerç i de la Indústria, Centre i Unió Mútua de Cobradors i Mossos, Associació de la Dependència Mercantil, Associació Ferretera, Unió Ultramarina, Associació Professional d'Empleats de Segurs, Associació de Dependents d'Agents de Duanes, Consignataris, Armadors i Similars, Centre de Viatjants i Representants del Comerç i de la Indústria, Lliga de Corredors i Representants, Federació de Dependents de Catalunya.

Preнем bona nota d'aquestes firmes corpo-

ratives, que fan adhesió a la doctrina socialista de la que és símbol el primer de maig i que inspira l'alludit Manifest, la substància del qual ha estat ja combatuda des de nostres planes (veure la col·lecció de CATALUNYA SOCIAL de l'any 1923). Ara ve el consignar la satisfacció que posem en epígraf com a objecte principal d'aquesta nota. No figura entre els signataris del document la *Unió Professional de Dependents i Empleats de Comerç*.

En realitat, no hauria d'ésser objecte de cap especial satisfacció el que una entitat catòlica no es barreghi amb les que fan acte de fe socialista; aquesta separació és natural i deguda.

Però com sigui que el portaveu de la *Unió Professional* va comunicar en article eixit al número d'agost de 1923, comentat al nostre número 129, del 13 octubre, que en la primera reunió tinguda pro-treball intensiu el 10 de juliol de l'any passat, per les entitats de dependents, es prengué l'*acord previ* de celebrar totes plegades, inclús la *Unió*, el primer de maig de 1924, considerat com a festa "de classe", ens omple de satisfacció constatar que aquell acord previ, que tan poc favor feia a l'associació fundada pel P. Palau, no ha sigut complert per part d'aquesta. Això prova que, gràcies a Déu, la seva consciència cristiana i catòlica li pesa més encara que la "consciència de classe".

Felicitem de cor a la *Unió Professional* i que Déu li mantingui per molts anys l'esperit de separació del heterodoxes socials.

Mots del dissabte

La base sòlida

Al Sr Joan Torrent

El matrimoni és una institució essencial per a la societat humana. Si no existís, la societat humana es disoldria aviat i no tardaria en desaparèixer l'espècie. El matrimoni és unió santa, nucli generador de la família i de la societat civil, és caràcter religiós, ha estat beneït per Déu, i l'Església l'eleva a sagrament. La institució matrimonial és indispensable per a la dignitat de l'home, per a l'organització social i fins per a l'existència mateixa de la humanitat.

Amb tot i aquestes excel·lències, el matrimoni deixaria d'ésser una institució bona i sagrada només amb que se li afegís una condició: la d'ésser *obligatori*. Si el matrimoni fos obligatori; si per algun poder es decretés forçós a tothom contraure'l; el matrimoni perdria en aquell mateix instant totes les virtuts i bondats constitutives, i seria la més odiosa, la més insuportable de les tiranies. Només que sortís algú dient: "Tota vegada que el matrimoni és lloable i sant, i que és indispensable per a la conservació de la humanitat, jo el declaro obligatori", des d'aquell moment ja no seria ni lloable, ni sant, ni apte per la conservació social, sinó un despotisme monstruós que sublevaria les consciències, com es va sublevar tothom quan va córrer la nova de què els Soviets intentaven, en efecte, implantar a Rússia el casament forçós.

Si el matrimoni, que és després de l'Església la forma social més eminent, i el nucli primari de tota la sociabilitat humana, i que és tan saludable que les més altes benediccions aplega, tan convenient que sense ell els fins humans no podrien aconseguir-se, que Déu consagra, Jesucrist beneeix i els Papes i doctors aproven i encoratgen des de que existeix sobre el món l'Església Catòlica, amb tot i aquests mèrits no pot ésser decretat *obligatori*, com gosaria pretendre aquest caràcter obligatori l'associació obrera?

Afegim a un i altre el nom de *cristià*.

Si el matrimoni *cristià* no pot sofrir ni en teoria la condició d'*obligatori* sense desnaturalitzar-se, sense fer-se nociu i destructor, i antisocial, i, per tant, anticristià, per què s'atreveixen alguns a considerar *obligatòria* l'associació obrera *cristiana*? Per molts que siguin els Papes que hagin preconitzat l'associació

obrer en general, i específicament l'associació obrera cristiana, cap cristià pot ésser temerari d'interpretar la recomanació pontificia en el sentit d'entendre *obligatori* el formar part d'aquestes associacions.

El matrimoni és tan estimat de l'Església, que n'ha fet un Sagrament. Malgrat això, l'Església no em pot pas obligar a casar-me. L'associació obrera cristiana serà tan estimada de l'Església com vulgueu, però l'Església no pot pas obligar-me a mi, obrer, a associar-me.

El posar o el no posar aquesta condició d'obligatòria a l'associació obrera tal volta semblarà qüestió petita? Penseu que el vuitanta per cent dels atemptats socials de Barcelona tenen per causa immediata o remota la pretensió de les associacions obreres de fer entrar *per força* en elles els treballadors. Però quan els pistolers, amb el carnet a una mà i la "Star" a l'altre, enlairaven el sofisma d'aquest dret escandalós i absurde de l'associació obrera obligatòria, molts sociòlegs catòlics encara ofegien llenya al foc, i vinga parlar de l'associació obrera com a principi indispensable de l'ordre social, necessitat encoratjada per l'Església, etc., etc. La conclusió era que encara en resultaven encoratjats els pistolers. I ningú s'aixecà — ningú hem vist que s'aixequés fins ara (1) — per a recordar que per damunt dels aventatges i excel·lències de l'associació hi ha els drets i els deures de respecte a la persona humana, i que si l'Església, amb tot i la seva autoritat sagrada, no té poder per a imposar a cada un dels seus membres la unió matrimonial, que és en si tan admirable, no hi ha tampoc poder lícit dintre ni fora de l'Església per a imposar a cap obrer l'associació obrera ni laica ni catòlica.

Per veritable que fos aquesta literatura que parla de capitalisme i d'individualisme, de lliure concurrència i d'organització, de "lleis de bronze" i "lleis d'oferta i demanda", de treballador isolat i de capitalista totpoderós, de consciència de classe i d'interès de classe, etcètera, etc., no pot arribar fins a traspassar un límit: el del respecte a la persona de l'obrer. Si l'Església no traspassa el límit del respecte a la persona dels seus membres, als quals no imposa el matrimoni, és evident que no ha de perdre el respecte a la persona dels seus obrers exigint-los la unió professional que, encara que sigui de caràcter cristià, és en categoria molt menys perfecta que la unió matrimonial.

La condició de *no obligatòria* per a l'associació obrera és una pedra ferma, una base sòlida, un principi essencialíssim de moral social.

R. RUCABADO

(1) Veure el Mot del Dissabte: «Exigeix el dret natural com a obligatòria l'Associació professional?», al núm. 165, 27 juny.

L'enuig dels sectaris

Cada vegada que se celebra un Congrés Eucarístic, els sectaris escometen furiosament els catòlics. I és que amb aquests congressos es posa de relleu la força de l'Església i especialment la influència benefactora que exerceix damunt dels homes la Sagrada Eucaristia. Els protestants protesten indignats cada vegada que els catòlics celebren públicament un acte d'homenatge a Jesús Sagramentat. Ah! si ells tinguessin com nosaltres el Pa de Vida que fa fortes les ànimes.

Conten d'un pastor protestant que moltes vegades havia demanat autorització a un sacerdot catòlic amic seu, per a pregar als peus del Sagrari! I és fama que exclamà en certa ocasió: Ah! si nosaltres tinguéssim un tresor tan gran!

Es pot dir que la forta ofensiva contra el Sant Pare s'inicià arran de l'èxit que obtingué el Congrés Eucarístic celebrat a Roma. Fou un èxit tan esclatant que fins els jueus i els masons varen reconèixer la força del Papa i de l'Església. Però els sectaris aviat varen reaccionar, i en comptes de convertir-se combateren amb més fúria el catolicisme.

Ara ha passat el mateix a Amsterdam. Com és sabut, en aquella ciutat hi ha encara molts calvinistes i s'han espantat davant de l'èxit formidable que ha obtingut el Congrés

Eucarístic. Amb aquest Congrés s'ha posat de manifest que en aquelles terres que uns quants anys enrera eren del domni absolut dels sectaris, hi ha un nucli importantíssim de catòlics. El catolicisme fa grans avenços en aquells pobles que eren feude dels protestants.

Els homes més eminents són catòlics. Tant és així, que si haguessin volgut haurien fa poc format un govern genuïnament catòlic. Com que els sectaris són fills de l'error, per això odien els fills de Crist.

A Amsterdam hi han hagut conflictes molt seriosos. Això demostra que els catòlics són una força. Si fossin insignificants, en comptes d'indignar-se es befarien d'ells. En un moment de desesperació han tingut la gosadia d'adreçar-se al representant del Papa, demanant-li que els catòlics deixin de fer propaganda en aquelles terres. Molt febles deuen ésser les seves doctrines quan tenen por de veure-les enderrocades.

Alegrem-nos de l'èxit que ha assolit el Congrés Eucarístic. És un goig i una alegria veure que cada dia són més nombrosos els que volen tastar les dolçors del Pa de Vida. Afortunadament els soldats de Crist, formen legió a la terra!

J. C.

El descans dominical

En algunes ciutats de Catalunya s'ha emprès una campanya seriosa per a aconseguir la implantació del descans dominical. És aquest un desig molt humà i sobretot molt cristià.

No és just que un dependent que ha passat tota la setmana reclòs a la botiga, que pugui passar el diumenge al costat de la família?

Els comerciants que obliguen als seus dependents a treballar en diumenge no poden de cap manera ésser cristians.

Una de les ciutats on es lluita més intensament per aconseguir un fi tan noble és Manresa.

El més trist és que alguns comerciants d'aquella important ciutat que hauria de donar bon exemple pel relleu que tenen dins

del comerç de la localitat, siguin els que posin més obstacles a la comissió que treballa en pro del descans dominical.

Pensin aquests senyors que un dia Déu els demanarà compte de la seva actitud poc edificant.

No s'hi val a defensar amb sofismes la necessitat de tenir oberts els establiments els diumenges. N'hi ha que ens volen fer creure que ho fan perquè no volen lesionar els interessos del públic que pot comprar únicament els dies de festa. Que tinguin almenys la franquesa de dir: Obro els diumenges, retinent els dependents a la botiga, que tenen dret al descans com tots els homes, perquè tinc por de perdre unes quantes pessetes.

Aquest és l'únic motiu que els obliga a profanar la santedat del diumenge.

El problema social, ho hem dit d'aquestes planes estant, s'ha agreujat moltes vegades per la intransigència patronal.

Quines simpaties pot tenir un dependent per un comerciant que no li deixa celebrar la festa del diumenge, tal com ho fan els cristians?

Cal que compreguin que no poden abusar de la seva força i que han de donar el que sigui just als seus dependents.

Si heu guanyat molts diners i heu ofès a Déu, de què us serviran?

Com podeu demanar a Déu que faci prosperar els vostres negocis si penseu més amb el diner que amb la seva glòria?

Comerciants, tanqueu les portes dels vostres establiments els dies de festa! No trebal·leu! Doneu descans als vostres dependents! Si tracteu bé els vostres germans, també us respectaran a vosaltres. Qui sembla amor, recull amor; qui sembla odi, recull odi.

Lleus comentaris

La santa Església, que no muda capriciosament les seves disciplines, que no es mou segons el vent que bufa ni a grat dels Pastors, sinó que en tots els seus actes i doctrines es basa sempre en la raó, la justícia i el bé espiritual del poble catòlic, i, fins i tot, de la humanitat sencera; ha parlat un cop més amb aquell encert i aquella caritat que són segell i distintiu de la Mare zelosa i amorosíssima, devés la seva fillada espiritual.

L'Il·lustríssim Bisbe de Madrid-Alcalà, ara mateix acaba de publicar una amonestació als col·legis i els altres centres d'ensenyament, per tal d'evitar i desbaratar un abús, fill, en molts dels casos, d'un mal entès interès cultural; el de fer parlar els deixebles (i potser més encara les nenes) en llengua estrangera, en actes de pietat.

Aqueix mal entès a què ens referim, prové del desig que la jovenalla que estudia, aprengui a fons idiomes d'altres terres; i si és un bé saber moltes llengües, com més millor, és un mal que en actes com els de pietat, on cal que les paraules toquin el fons de l'ànima i li siguin plenament entenedores, no sigui usada la llengua vernàcula; la llengua domèstica, que ve a ésser l'expressió, la manifestació externa dels esperits; com si diguéssim l'esperit mateix de cadascú palesant-se a l'exterior. Mai per molt que hom entengui una llengua que no sigui la pròpia, no podrà, per mitjà d'aquella, comprendre, sentir íntimament les veritats religioses; abatre's d'humilitat, encendre's de caritat i amor de Déu, com si aqueixes veritats li fossin manifestades en l'idioma

seu, propi, íntim; aquell que, com diem, és l'exteriorització del propi esperit.

Amb raó es lamenta l'Il·lustríssim senyor Bisbe de Madrid-Alcalà; i estem certs que fau seva la circular o amonestació que ens ocupa, molts altres senyors Bisbes; que no és a Madrid solament on existeix el mal entès cultural a què ens anem referint. El desig, exagerat en aquest cas, que els nois i nenes sàpiguen a perfecció idiomes d'altri, abunda en moltíssims centres d'ensenyament de per tot arreu, sobretot en els pensionats on es reunixen els fills i filles de les classes aristocràtiques i adinerades; i això fins a tal punt, que no sembla sinó que hi hagi la idea de menar el jove d'ambdós sexes a avorrir, com a cosa detestable, la llengua vernàcula; i aquest resultat és aconseguit en aquells infants de migrat intel·lecte; als altres, en donar-se'n compte, els produïx una reacció ben diferent de com es proposaven els professors o professores.

Convé, doncs, que ells i elles, i en primer lloc si són religiosos, prenguin com adreçat a llurs cases, centres, col·legis o pensionats, l'avis amorós del Prelat de Madrid-Alcalà; i que recordin aquell passatge de la vida de Sant Alonso Rodríguez, en baixar del púlpit d'una església mallorquina el Pare predicador a qui ell acompanyava com a germà llec que era, de la Companyia de Jesús. No sigui que es condemnin en la llengua pròpia, aquells deixebles a qui es preté infiltrar al moll de l'os idioma d'altri. I que no oblidin el fet els predicadors.

VERAX

Apostolat social

Referiem el que en la *II Setmana Social* havíem visitat a València, en el Patronat Escolar de la Joventut Obrera, i una de les coses que ens féu més fonda impressió foren els actes de la Congregació Mariana, instaurada allí amb elements exclusius del Patronat.

No una, sinó moltes vegades, he anat a València des d'aquella època, i, per poc que el temps de què disposava m'ho hagi permès, he volgut fer acte de presència a l'església de Sant Miquel, on els diumenges es reunien els congregants, aspirants i postulants.

Veure allí reunits uns nou cents o mil nois, assistint als Divins Oficis, al cant litúrgic i a l'Ofici de la Verge, acostant-se a rebre el Pa celestial, quasi bé tots els assistents, és cosa que aconhorta i impressiona.

Sinite pueros venire ad Me, deia Jesucrist. Allí realment s'acompleix. El R. P. Narcís Basté, S. J., Director de l'Obra, pot estar joïós de tota aquella benedicció de Déu de nois, tots pobres, tots fills d'obriers, molts aprendents d'oficis, alguns, bastants, ja oficials, i tota aquella munió ben endreçats, i nets, i contents i convençuts, puix l'estímul material al compliment dels deures religiosos no hi és, doncs tot allí funciona, com arreu per desgràcia, amb la manca d'elements pecuniaris per a sostenir tota aquella gran obra, poc coneguda a Espanya, i que valdria la pena que fos imitada i seguida a totes les grans i petites poblacions on, per sort, la mainada abunda; però no se la vol a l'Església; els uns la treuen perquè és un destorb i com a mainada juga, i distreu o enreda; els altres (i vergonya fa el dir-ho) no volen mals de cap i amoïnos, i, salvant rares i honroses excepcions, ací a Catalunya, en els demés llocs ningú s'ha preocupat (llevat de qualche mestre d'estudi o les escoles de les Congregacions religioses) d'enfocar el problema.

El clero ha fet quelcom en aquest sentit a Catalunya; més podria fer, per a seguir aquella norma de l'Església de Déu, qui, per boca del Sant Pare, manava: *Instaurare omnia in Christo-Jesu*.

Degut a la benvolença del R. P. Basté, vaig conèixer el funcionament de l'Obra, que estudiàrem començant per les escoles graduades professionals i superiors d'Arts i Oficis, seguint per la part de sanítos esbarjo i delectació i aprofitament, i visitant, per últim, la part primordial, la part fonamental que és la formació religiosa.

En la capella del Patronat, que visitàrem, ens commogué prou veure a obrers, nois i aprendents fent vetlla al Santíssim, rellevant-se per torn; i això en els dies feiners, mentre esperaven l'hora d'entrar a classe. Veierem alguns nois resant el Sant Rosari; altres, amb un llibre a les mans, fent meditació i oració; i, tot això, espontàniament, sense altra vigilància que la de l'amorosíssim Jesús i la Verge Maria, els quals de segur es complavien en estar voltats d'aquelles ànimes pures en mig de la corrupció del món.

Veierem la Biblioteca, així mateix plena de nois, els quals cercaven, afanyosos, el pa de la intelligència.

Veierem l'ensenyament dels misteris de nostra Religió, per medi de grans i formoses estampes, on s'aprèn la Doctrina cristiana, entrant pels ulls del cos i els de la intelligència, explicant-los-hi tots aquells misteris, els manaments, els sants Sagraments, etc., etc., així com també l'apologètica, el P. Narcís Basté, S. J.

Veierem tota l'organització d'aquella obra meravellosa, reduïda a un catàleg com una biblioteca. Més els llibres eren infantívols, adultes, obrers, tots fixats, tots tenien la seva fulla de paper amb el seu retrat, fet pels mateixos nois, amb l'edat, domicili i filiació, assistència, tant a les escoles com a la Congregació, diari i setmanal.

Allí veierem la visita domiciliària del P. Director als congregants i alumnes quan estan malalts; la Mutualitat escolar; i, per últim, ens fou mostrat un bon aplec de fotografies del sanatori escolar obrer d'aprop de Porta-Coeli, instaurat a serra-dalt de la muntanya, voltat de pins i aigües pures, on a l'estiu s'installa la colònia escolar i obrera per torns, sortint dels pobríssims estatges de València aquells nois, als qui s'arrenca de les urpes de la tisi i de l'anèmia.

De tota aquella obra social se'n podrien emplenar molts llibres, on amb tota seguretat s'apendrien coses i fets ben remarcables.

Allí, per últim, veierem un estol de deixebles del P. Basté, que enamorats de l'obra social i del bé immens que allí es fa, de la gratitud dels alumnes, congregants, de llurs famílies, de les classes populars i de les classes altes de València, imitant al benaurat Gregori Gea, consagren la seva vida a l'Obra començada per aquell qui des del cel beneeix tan esponerosos arbres.

Quan podrem dir quelcom que s'assembla a

tot el que transcrit porto, en aquestes planes de CATALUNYA SOCIAL, respecte a institucions com el Patronat Escolar de la Joventut Obrera de València, en nostra terra? Un pobre obrer la comença! Un pare jesuïta l'ha continuada!

Aquest és l'Apostolat Social que creiem més recomanable en els temps actuals.

J. GUILERA VILLARREAL

Contra escàndols intolerables

Circular important

Complement oportú i confirmació autoritzadíssima de les campanyes de la bona premsa contra les audàcies de la moda i de les seves engegades seguidores, és la Circular del nostre virtuós i celosíssim Prelat, que inserim a continuació. Cal llegir-la i fer-la complir.

Diu així:

"Es, desgraciadament, certa i notòria la desmesia en el vestir de la dona cristiana que, faltant amb les seves nuses a les lleis més elementals del pudor i de la decència, s'atreveix a entrar a la Casa de Déu, i, el que és pitjor i més lamentable encara, arriba la seva audàcia fins acostar-se a la Taula eucarística i rebre la Sagrada Comunió, no obstant les nostres paternals exhortacions encaminades a la pràctica de la modèstia cristiana.

Per a posar fi a tan intolerables abusos, cridem seriosament l'atenció dels reverends senyors sacerdots, rectors i encarregats de les esglésies de la nostra diòcesi, tant de la clerecia secular com regular, i gravem la seva consciència, perquè, per tots els mitjans suggerits per la prudència i el fidel compliment del seu sagrat ministeri, evitin a tota costa que les senyores, així vestides, es presentin al sant temple, i de manera especialíssima a rebre la Sagrada Comunió.

Així mateix excitem el zel dels confessors perquè fixin, sollicitis, llur atenció sobre aquest punt concret tan interessant.

Manem que aquesta nostra circular sigui llegida a totes les esglésies del bisbat, durant ofertori de les misses que es celebrin el diumenge immediat al dia en què es rebi, desitjant que se li doni la major publicitat possible per a coneixement i bé espiritual dels nostres estimadíssims diocesans.

Olot, 25 de juliol de 1924. — † Ramon, bisbe de Barcelona".

Els Jocs Olímpics cristianitzats

Voliem agafar la ploma per a dir quatre coses respecte al reviscolament dels pagans Jocs Olímpics en el món cristià, quan vet aquí que els nostres ulls ensopeguen amb unes noves de París que ens varen fer canviar de propòsit.

Els que han omplert de gent i de joia la capital de França han estat, diguem-ho així, batejats i beneïts solemnnialment pel Cardenal Dubois, arquebisbe de París, en la Catedral de Nòtre Dame, en inaugurar-se els Jocs.

Els atletes representants dels Jocs Olímpics mundials, anaren a l'històric i grandios temple, orgull de París, a retre homenatge a Déu i a la seva Mare Santíssima, reclamant protecció per als seus perillosos exercicis i oferint per endavant els llorers i les palmes que juvenilment cobejaven tots ells.

Quin espectacle més formós i més exemplar!

El venerable Cardenal Dubois els beneí amorosivament i encoratjà prudentment en la seva gegantina tasca.

Veritat és que els organitzadors dels Jocs Olímpics no feren res nou ni tampoc els ardis atletes. Grècia, que era un poble fonament religiós, començava els seus famosíssims Jocs Olímpics religiosament, oferint sacrificis davant de l'altar de Zeus, i cantant himnes funerals en torn el cenotafi d'Aquiles, com recorda oportunament un estimat col·lega.

Plau de veres poder fer constatar la cristianització de les festes més sorolloses del paganisme ara que hi ha la pruija de paganitzar les nostres festes.

A. Z.

OBRA NOVA

R. Rucabado

LA DEFENSA DE LA FAMILIA

Conferència

Opuscle de 32 pàgines amb coberta en paper de color

Preu: 0'50 ptes.

Pot demanar-se a l'administració de

CATALUNYA SOCIAL

Del meu reportatge

Tenim la mania de pendre banys a l'estiu. Em refereixo com es podrà comprendre a la pròpia mania, i en un dels establiments balnearis d'aquesta ciutat, curosament guardada pel reglament interior i per unes parelles de guàrdies de seguretat, a l'entrar-hi l'altre dia se'ns presenta als nostres ulls l'escena d'un jovecell en trajo de bany, acompanyat per una d'aquestes parelles, en qualitat de detingut.

Entràrem amb certa esgarripança... Quin perill oferia pels nedadors aquell establiment? Seria que tothom, al nedar, deuria saber-se guardar la roba?

Els nostres ulls s'estengueren per la platja, on una munió de ciutadans exercien el deport de la natació, i altres, sense exercir deport de cap mena, prenien estoicament el sol (estem en ple mes d'agost) sense mirament de cap mena a la seva pell i a la pell dels altres, car resulta una cosa altament repugnant veure estesos en la platja, en les més ridícules posicions, als ciutadans civils d'una urbs civilitzada, que semblen competir en modals a les tribus selvàtiques, on la noció de la moral cristiana desgraciadament, per les nostres culpes, encara no hi ha arribat.

Grups de senyoretes distingides (en responem perquè les coneixem), lluint una indumentària primitiva, estaven assegudes davant les impertinents mirades d'uns jovecells de la classe popular (en responem perquè els coneixem), abillats amb una indumentària similar. I elles, adonant-se'n, no solament no enrogien les galtes, sinó que semblaven innocentes criatures a qui res fa calor ni fred.

Pujàrem indignats a la nostra caseta. Serà possible, ens preguntàvem, que la noció de moral cristiana s'hagi perdut en aquesta urbs cristianíssima, on abans, en tots els establiments de banys, el departament de les senyores estava zelosament guardat per barreres infranquejables d'espart i de boters? Serà possible que les mares d'avui, filles de família ahir, no recordin els ensenyaments gloriosos dels nostres avis, que tenien de la modèstia un tan alt concepte dignificador de tots?

Una conversa esgarripança ens sorprengué. Es tractava d'un altre cas de moral pública. I les veus insolents de qui no devia haver-se pres la llibertat d'alternar entre gent honrada, ressonaven entre la indiferència d'un públic que tot ho troba molt natural.

Baixàrem per fi a la platja. Ens ficàrem a

l'aigua salada que tot ho purifica, i nedant, nedant ens apartàrem per un moment de la terra. El sol blau, dignificat per la brillantor d'un sol abrusador, ens anava saturant d'idealismes.

En retornar a la platja, trobàrem la humanitat ajeguda. Elles i ells, perduda la consciència de tota moral, prenien el sol en ple mes d'agost. Es cremaven la pell, segurament, per acostumar-la al foc. I entre la pell negra com embrutida de tots, vàrem saltar jurant que mai més tornàriem a pendre un bany sense que abans no comptessim amb el misteri d'una platja selvàtica, on, almenys, els habitants que la concorreguessin ignoressin tot principi de moral.

Les mares, els germans i els pares, si no per la dignitat de les seves filles i germanes, per la pròpia dignitat, s'haurien d'oposar a aquesta innoble moda dels banys presos en públic.

El pudor i la castedat i la dignitat ens sembla que estan molt per damunt de la moda.

ONE FLAI

La fe d'una dona humil

Als pobles de la comarca d'Olot ha plogut abundantment. La gent del camp ha acudit al temple a demanar a Déu que fés daval·lar damunt de la terra l'aigua fecundant. I l'aigua ha caigut abundosa.

Era una cosa que emocionava veure la gent del cam pregant devotament darrera d'un San Crist.

Passejant per un d'aquells pobles vàrem trobar una dona asseguda al portal de la masia. Ha plogut molt, li vàrem preguntar.

Jo ho crec, respongué, posant de manifest la seva alegria. Fins els arbres es morien de set. Si no arriba a ploure aquest hivern hi hauria hagut una misèria espantosa. Si vol que li parli amb franquesa, no estàvem gaire espantats. Nosaltres, gràcies a Déu, encara tenim fe, i sabem que els nostres plans serien escoltats. Vàrem confessar i combregar molt devotament i el senyor Rector va treure el Sant Crist de l'ermita i la gent del camp varen seguir-lo gairebé plorant. I ja ho veu, ha plogut. Déu ha tingut misericòrdia de nosaltres.

En allunyar-nos d'aquella dona humil, estàvem fonament commoguts.

Si tothom tingués fe com aquella dona, no es moririen els camps de set...

Sis hores i cinc dies

El país de Xauxa

El comunista anglès Mac Manus, representant dels comunistes anglesos en el Congrés de les Unions Professionals roges que ha tingut lloc a Moscou, ha dit que el nou crit de guerra dels treballadors ha d'ésser aquest:

"Sis hores de treball i cinc dies de la setmana". Com si fóssim al país de Xauxa! Aquest delegat comunista ens sembla que és un reaccionari disfressat de progresista.

Perquè, posat a demanar, com no se li acut exigir una hora de treball per dia i sis dies de festa a la setmana?

Compte rodó!

Parlant seriament, aquesta pruija d'anar disminuint les hores de feina i augmentant els dies de festa — al mateix temps que es minva el coeficient de la producció obrera — amenaça de mort la riquesa pública i, sense cap classe de dubte, és la causa principal de la carestia que sofreix el món d'alguns anys ençà.

I direm quelcom més. Direm que si totes les altres coses i tots els altres serveis de la vida econòmica haguessin augmentat de cost i disminuït simultàniament de producció, com tot quan directament depèn de la classe obrera, a aquestes hores — que Déu faci bones a

tots — ja no podríem viure de cap manera importants sectors socials.

No cal trencar-se pas la closca per a comprendre-ho així.

Però cal també confessar que la baratura d'abans era produïda, no tal solament pel maximsme i els transports perfeccionats i econòmics, sinó també, i principalment, per la migradesa dels salaris i l'elevat coeficient de la producció en la mà d'obra, que assoliren xifres sorprenents.

Calia reduir-les equitativament aquestes xifres i caldrà fer-ho quan la violenta reacció que aquells extremismes motivaren sigui més raonada i les fuetades de la realitat acosti lògicament a tots els elements de la producció i s'uneixin tots en una síntesi de valoració i d'actuació verament justa.

Mentre cada un d'aquests elements tiri pel seu cantó i no es cuidi sinó de treure rendiments crescuts de l'acció llur amb el menor esforç possible, persistirà i s'agreujarà la carestia de la vida i aniran creixent les exigències de la mà d'obra fins punts tan inversemblables com el de la crida del comunista anglès que ens dona peu per a recordar aquestes veritats de sentit comú.

El Congrés Eucarístic Internacional d'Amsterdam

Com un fet religiós de positiva transcendència social cal dir quelcom més d'aquest Congrés Eucarístic celebrat en una nació característicament protestant i en una ciutat metropolí mercantil de la mateixa, en la qual els protestants predominen d'un modo avassagador.

I àdhuc en aqueixes tan poc favorables circumstàncies, l'èxit del C. E. I. A. ha sigut d'aquells que no s'expliquen sense una providència especial de Déu.

Aquella gran metròpoli s'ha vist curulla de visitants. A centenars de mils l'ompliren a vesar el dia magne de la processó eucarística, que, presidida pel Legat Pontifici, Cardenal Van Rossum, amb un seguici cosmopolita de

Cardenals, Arquebisbes i Bisbes enlluernador, seguits de més de cinquanta mil congressistes, recorregué les principals vies d'Amsterdam, en mig d'una gernació mai vista i entre l'entusiasme delirant, o el respectuós homenatge, dels catòlics i dels no catòlics, que presenciaven la interminable i magníficent desfilada. Les autoritats, començant pel mateix Govern, facilitaren les tasques del Congrés i honoraren els seus principals actes públics.

Que un aconeteixement consemblant sigui possible en el mateix focus del protestantisme és cosa tan inversemblable com prodigiosa. Donem-ne gràcies a Déu que l'ha fet possible i l'empenat d'excel·lències.

Des del Congrés d'Amsterdam la regeneració d'Europa ja no sembla tan difícil, i quasi bé impossible, com abans.

A.

Esguardant el món

ALEMANYA

Explicacions a Rússia

El ministre de Negocis Estrangers senyor Stresemann i l'Encarregat de Negocis dels soviets a Berlín, han signat un protocol mitjançant el qual queda arranjat l'incident diplomàtic originat per l'esdevingut a l'edifici de la Missió comercial russa a Berlín. El Govern alemany reprova la iniciativa presa en aquella ocasió per la policia alemanya i lamenta els incidents que foren conseqüència de la dita iniciativa.

La Missió comercial soviètica rebrà una indemnització per danys materials.

Altrament, tots dos governs es comprometen concertar en el termini màxim d'un any, un acord comercial.

El cap de la policia de Berlín ha estat declarat cessant.

ANGLATERRA

L'atur forçós

En discutir-se el Pressupost del ministeri del treball, el canceller del Echiquier indicà els propòsits que té el Govern, encaminats a remeiar l'atur forçós, mitjançant, entre altres obres, del desenrotllament dels ferrocarrils i l'electricitat, afegint que en l'actual conferència s'aconseguirà probablement un acord, mercès al qual els pobles podran treballar.

Ha estat aprovat en tercera lectura, el projecte d'assegurança contra l'atur forçós.

Determinades esmenes que es presentaren foren refusades en llur majoria. Les més importants foren refusades per la Cambra dels Comuns, més tard.

BRASIL

L'actitud d'Alemanya

El ministre d'Alemanya ha tramès, mitjançant la premsa, un manifest a llurs compatriotes de Sao Paulo, en el qual els demana que observin la més estricta neutralitat.

El manifest del ministre conté el següent paràgraf: "El Govern alemany usará de tots els mitjans al seu abast, perquè tots els súbdits

alemanys que hagin sofer danys, obtinguin la deguda reparació".

FRANÇA

L'aniversari de Jaurés

El partit socialista i la Federació general del Treball han commemorat l'aniversari de la mort de Jaurés.

Aquesta manifestació tingué igualment per objecte protestar de la guerra.

L'acte s'ha celebrat al Palau del Trocadero, havent-se pronunciat alguns discursos.

Entre els oradors que han fet ús de la paraula, hi han Lleó Blumm i Jouhaux.

El diputat belga senyor Vandervelde, també parlà, glorificant la memòria de Jaurés.

JAPÓ

Elevació de l'aranzel

La nova llei elevant en un 100 per 100 "ad valorem" els drets de Duanes per als articles de luxe importants al Japó, entrarà en vigor immediatament.

Vaga general a Silèsia

Els diaris diuen que les organitzacions obres de l'Alta Silèsia oriental, han proclamat la vaga general per qüestió de sous.

MEXIC

Reconeixement dels soviets

El ministre d'Afers Estrangers ha anunciat el reconeixement dels Soviets per part de Mèxic.

RUSSIA

Supervivència del paganisme

A la regió de Tichvinsk, a 150 quilòmetres de Leningrad s'ha pogut comprovar, amb gran sorpresa, que existeix encara el paganisme en una comarca bastant extensa. En els grans boscos els camperols adoren un ídol de fusta, al qual sacrifiquen animals.

Per ordre del comissari d'Instrucció pública han estat recollits per músics i literats els himnes rituals cantats durant les cerimònies religioses.

D'ací i d'allà

Una revista estrangera diu que a Nova Iork es construirà aviat un gran edifici que s'anomenarà el gratacel de les dones. Tindrà divuit pisos amb mil cambres. L'ànima d'aquesta nova institució és miss Schurter.

Segurament en aquesta gran casa, ocupada en absolut per dones, no es rebran diaris.

Quina necessitat de llegir la premsa si la notícia més insignificant serà de seguida esbombada entre aquell exercit de dones.

El que no diu el diari és si en aquell gratacel hi haurà casa de socors i botiquí.

* * *

"La Epoca", de Madrid, s'ocupa del problema català i diu que seria sensible que amb el pretext de combatre el separatisme es combatés el regionalisme sa.

Això és el que hem pensat sempre nosaltres. És lògic, des del punt de vista espanyol, que es combati el separatisme, però és contraproductiu que es combati tot allò que té sabor català.

Per patriotisme, els que poden fer-ho, haurien de posar remei a aquest mal.

En alguns pobles de Catalunya passen coses que no haurien de passar.

Nosaltres que no som polítics i hem treballat sempre per l'imperi de la pau i de la justícia, tenim el dret de donar el crit d'alerta.

Els que rebutgen les coses catalanes, únicament perquè són catalanes, són els primers separatistes.

Amb amor i amb tolerància es podrà aconseguir que visquin harmònicament tots els pobles d'Espanya.

* * *

L'"A B C" i l'"Imparcial" volen fer creure a l'opinió que el senyor Alvarez de la Campa va dimitir per culpa dels alts funcionaris de l'Ajuntament, que segons els alludits diaris, són catalanistes.

Els autors d'aquesta inventiva deuen viure a la Xina.

Tothom els coneix els veritables motius que provocaren la dimissió de l'alcalde.

El que voldrien el dos diaris que han fet més mal a Espanya amb les seves tendencioses campanyes, és que fossin bandejats de l'Ajun-

tament els funcionaris que no tenen la ideologia que ells defensen.

Això és senzillament monstruós. Què hauria dit el diari de les beceroles si l'anterior Ajuntament hagués pres l'acord de suspendre a tots els funcionaris que fossin subscriptors de l'"A B C"?

Es que un funcionari, mentre observi una conducta correcta, no té el dret de pensar de la manera que vulgui en matèria política?

* * *

Llegint els articles d'En Cambó sobre el feixisme es veu que En Mussolini ha realitzat a Itàlia una obra admirable, malgrat el sectarisme i la intolerància d'alguns dels seus prosèlits.

Val la pena d'exercir una tirania damunt del poble, quan se'l porta per camins de grandesa i de prosperitat.

El sensible és el que passa a Rússia, que la tirania no és altra cosa que una torrentada destructora i un pretext per afavorir els amics i combatre els adversaris.

* * *

El President del Directori ha dit al teatre Jofre, del Ferrol, que estava protegit per les forces celestials i que els àngels i els arcàngels estaven barrejats amb les aventures de la revolució de setembre.

Així el President és dels nostres.

Per molts anys i que Déu l'il·lumini.

* * *

En tots els pobles de Catalunya s'estan fent treballs per a organitzar el nou organisme polític conegut amb el nom de Partit de Unió Patriòtica.

Creiem que els organitzadors no trobaran gaires dificultats per anomenar els comitès i a fundar les entitats polítiques. És únicament un canvi de lletres.

* * *

Han dimitit dotze regidors de l'Ajuntament de Barcelona.

Alguns d'aquest regidors han dit que dimittien perquè a l'Ajuntament en comptes de fer-hi administració s'hi feia política.

El corresponsal de l'"A B C" segurament no ha llegit aquestes declaracions.

Noticiari

ESPANYA

La crisi de treball que es deixa sentir a Catalunya per efecte de la mala política aranzel·lària que anys ha patim, comença a fer estralls a Madrid. La premsa d'allí demana, com sempre, per a remeiar aquesta crisi, que l'Ajuntament faci obres, que el Govern les intensifiqui, etc. Els tòpics de costum. El cas és dissimular la veritable causa i... que es reventin les indústries nacionals.

—Les societats dels amos i dels treballadors cira-botes han acordat que el jornal de vuit hores comenci a les vuit del matí i acabi a les vuit del vespre, amb un descans de dues hores per dinar.

Els dissabtes podrà allargar-se fins a dos quarts de nou del vespre.

Els amos pagaran amb un sobrepreu del 20 per 100 les hores que excedeixin de les establides.

La Junta local de Reformes Socials ha ratificat aquest acord.

—Els vilanovins es queixen amargament de que, per tal d'afavorir a Terrassa, s'hagi minvat l'ensenyament en l'acreditadíssima Escola Industrial de Vilanova. L'excusa de que això s'ha fet per raó d'economies no val. Els vilanovins responen que mal pot ésser aquesta la raó, quan la minva d'ensenyament a l'Escola Industrial de Vilanova es tradueix en una ampliació extraordinària a la de Terrassa. Per cada professor que es rebaixa a la de Vilanova, se n'augmenten tres a Terrassa.

Una altra deu ésser la raó d'aquesta sense-raó que es comet contra Vilanova.

Com que Terrassa pesa tant ara...

—El Sindicat Professional Catòlic de ferroviaris, de Santurce, ha celebrat la benedicció de la nova bandera, oficiant el senyor Bisbe de Vitòria. Les festes han sigut esplèndides, especialment les festes religioses.

—El "Diario de València" ha obert un concurs força atractiu per a estudiants periodístics, en compliment d'un dels acords de la tercera Assemblea Nacional de la Premsa Catòlica.

—El Dispensari fundat pel Patronat Obrer de Sant Miquel del Port a la barriada obrera de la Barceloneta, a càrrec dels doctors Soler, Bach i Badia, està donant excel·lents resultats.

En poc temps porta prestats prop de dos cents serveis.

—El Govern ha prestat l'ajut oficial a la Caixa d'Estalvis de Valladolid, la situació econòmica de la qual era molt precària degut als desacerts dels seus antics administradors.

—A Sevilla els periodistes s'han rifat dues cases barates que han costat vuitanta mil pesetes. Es una baratura relativa. S'han posat les primeres pedres de dues cases més. Bon profit.

—La Diputació de Segòvia demana que el règim econòmic de les Vascongades es faci extensiu a tot Espanya. Allí bé en saben de governar-se.

—El Governador de Salamanca persegueix la blasfèmia, la immoralitat, el joc, les publicacions obscenes, els pobres falsos i tota classe d'escàndols públics, fent tancar tavernes i cafès, etc., a l'hora deguda.

D'això se'n diu governar!

ESTRANGER

El Govern de Rumania ha dissolt les organitzacions comunistes.

—Al Japó comença a regir l'impost del 100 per 100 sobre el luxe.

—El Senat francès ha aprovat la llei sobre lloguers modificada pel Congrés.

—A Praga (Txecoslovàquia) s'ha inaugurat el Congrés per la unió de les esglésies cristianes, assistint-hi el Nunci de Sa Santedat.

—El President de la República Argentina posa el vet a la discussió del projecte sobre el divorci. Aquesta victòria contra els sectaris argentins es deu a la campanya persistent i entusiasta de les dones cristianes de l'Argentina. Cal felicitar-les coralment.

—Al Brasil s'han emprès fortes campanyes contra el joc amb bons resultats fins ara.

—Durant els dies 2, 3, 4 i 5 del vinent setembre, tindrà lloc a Berna un Congrés Internacional de Classes Mitges.

Les seccions es reuniran a Interlaken, per ésser un punt a propòsit per a la meditació i l'estudi.

—Unes dames angleses han regalat a la catedral de Liverpool, que acaba d'inaugurar-se, un tern ricament brodat, sumptuosíssim, el pacient i artístic treball del qual ha costat a les alludides dames moltíssims diners i vint-i-dós anys de treball. No cal dir el succés que ha tingut aquest present.

SERVEIS DE LA COMPANYIA TRASATLÀNTICA

Línia de Cuba Mèxic.—Servei mensual, sortint de Bilbao el 17, de Santander el 19, de Gijón el 20 i de Corunya el 21, per a Havana i Veracruz. Sortides de Veracruz el 16 i de Havana el 20 de cada mes per a Corunya, Gijon i Santander.

Línia de Buenos-Aires.—Servei mensual sortint de Barcelona el 4, de Màlaga el 5 i de Càdiz el 7, per a Santa Creu de Tenerife, Montevideo i Buenos-Aires; emprenent el viatge de tornada des de Buenos-Aires el dia 2 i de Montevideo el 3.

Línia de New-York, Cuba, Mèxic.—Servei mensual, sortint de Barcelona el 25, de València el 26, de Màlaga el 28 i de Càdiz el 30, per a New York, Havana i Veracruz. Retorn de Veracruz el 27 i de Havana el 30 de cada mes, amb escala a New-York.

Línia de Venezuela Colombia.—Servei mensual, sortint de Barcelona el 10, de València el 11, de Màlaga el 13 i de Càdiz el 15 de cada mes, per a Les Palmes, Santa Creu de Tenerife, Santa Creu de la Palma, Puerto-Rico i Havana. Sortida de Colón el 12 per a Sabanilla, Curaçao, Puerto-Cabello, La Guaira, Puerto-Rico, Canàries, Càdiz i Barcelona.

Línia de Fernando Poo.—Servei mensual, sortint de Barcelona el 2, de València el 3, d'Alacant el 4 i de Càdiz el 7, per a Les Palmes, Santa Creu de Tenerife, Santa Creu de la Palma i part de la costa occidental de Africa. Retorn de Fernando Poo el 2, fent les escales de Canàries i de la Península indicades en el viatge d'anada.

A més dels indicats serveis, la Companyia Trasatlàntica té establerts els especials dels ports del Mediterrani a New-York, dels ports del Cantàbric a New-York i la Línia de Barcelona a Filipines, les sortides de les quals no són fixes i s'anunciaran oportunament a cada viatge.

Aquests vapors admeten càrrega en les condicions més favorables i passatgers, als quals a Companyia dona allotjament molt còmode i tracte esmerat, com té acreditat en son dilatat servei. Tots els vapors porten telegrafia sense fils.

Llegiu i propagueu

Catalunya Social

*Es el periòdic de més
circulació de Catalunya*

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ

Un any 8 pessetes

Semestre 4

Surt els dissabtes

EL

GARATGE SPORT

=

TÀRREGA

Té posat a la disposició dels visitants del Pirineu Català un esplendí servei de turismes i òmnibus de lloguer a preus reduïdíssims, sols per facilitar excursions per conèixer les formoses comarques de les Centrals de Capdella i Sant Antoni i la xamosa Viella

BIBLIOTECA DE L'ACCIÓ POPULAR

LLIBRES

- Tratado elemental de Sociología cristiana*, pel Reverend Dr. D. Josep M. Llovera. Quarta edició reformada. Ptes. 7; en rústega; 9 en tela.
- Sindicatos y Cajas rurales*, pel R. P. Lluís Chalbaud, S. J. Quarta edició. Ptes. 8.
- Régimen legal de las Asociaciones en España*, pel Dr. D. Josep M. Boix. Ptes. 4.
- Las casas baratas*, per D. Josep M. Puyol. Ptes. 3.
- El museo Juan de Bloch y el movimiento pacifista*, per D. Pere Sangro i Ros de Olano. Pessetes 3.
- La mutualidad escolar*, pel R. P. Lizardi, S. J. Ptes. 0'50.
- Semana social de España*. Cinquè curs celebrat a Barcelona. Un tom de 700 planes. Ptes. 8.
- Almanaque ilustrado de "El Social"*. Anys 1911 (exhaurit), 1912 (exhaurit), 1913, 1914, 1915, 1916, 1917 i 1918. Ptes. 1 l'exemplar.
- Anuario Social de España*. Any I, 1915-1916. Pessetes 5.
- Anuario Social de España*. Any II, 1916-1917. Ptes. 5.
- Anuario Social de España*. Ptes. 5.
- 50 exemplars, ptes. 8; 100 exemplars, ptes. 15.
- La ciencia en la Acción*, pel Dr. D. Josep M. Llovera. Ptes. 0'50.
- Deberes sociales de la mujer en las cuestiones obreras*, pel Rnd. P. Gabriel Palau, S. J. Pessetes 0'50.
- Deberes del momento presente*, per l'Exm. i Hm. Dr. D. Enric Reig, Bisbe de Barcelona. Un exemplar, ptes. 0'05; 100 exemplars, ptes. 3; 1.000 exemplars, ptes. 25.
- Acción social del Sacerdote*, pel Rnd. P. Gabriel Palau, S. J. Un exemplar, ptes. 0'20.
- Las Ligas de Compradores*, pel Dr. Max Turmann. Ptes. 0'15.
- ¿Qué se puede hacer por el pueblo?* Ptes. 0'15.
- Sindicato de empleados de Comercio y de la Industria de París*, per Modest H. Villaescusa. Ptes. 0'15.
- Un apóstol de las uniones profesionales*, per Modest H. Villaescusa. Ptes. 0'15.
- ¡Tú serás Rey!*, per Dario. Ptes. 0'50.
- El nuevo censo electoral social. Registro de Asociaciones profesionales y entidades económico-sociales*. Ptes. 0'20.
- Elección de vocales de representación social en las juntas de Reformas sociales*. Ptes. 0'20.
- ¿Ladrones los socialistas?* Qüestió discutida per C. A., revolucionari social. Un exemplar, pessetes 0'10; 50 exemplars, ptes. 4'50; 100 exemplars, ptes. 8; 1.000 exemplars, ptes. 75.
- ¿Habrá siempre clases sociales?* Un exemplar, ptes. 0'10; 50 exemplars, ptes. 4'50; 100 exemplars, ptes. 8; 1.000 exemplars, ptes. 75.
- El partido obrero segons C. Alvarez*. Un exemplar, ptes. 0'10; 50 exemplars, ptes. 4'50; 100 exemplars, ptes. 8; 1.000 exemplars, ptes. 75.
- Lecturas sociales*: "Entre costureras", ptes. 0'05; "La enseñanza técnica", ptes. 0'05; "Lecturas", ptes. 0'05; "Del lujo", ptes. 0'05; "Habitaciones obreras", ptes. 0'05.
- El Flagell de la Blasfèmia*. Ptes. 0'50.
- El sindicat i el casino*. Ptes. 0'50.
- Models d'Estatuts i Reglaments per a obres socials*.
- Fulles, Himnes, Cartells, etc., etc.*

FASCICLES

- Encíclica Rerum Novarum*, de S. S. Lleó XIII. Un exemplar, 0'10 ptes.; 25 exemplars, 2 ptes.; 50 exemplars, ptes. 3; 100 exemplars, ptes. 5.
- El peligro del laicismo y los deberes de los católicos*, per l'Emm. i Rdm. Cardenal Guisasola, Arquebisbe de Toledo. Un exemplar, ptes. 0'20; 50 exemplars, ptes. 8; 100 exemplars, ptes. 15.
- Justicia y caridad en la organización cristiana del Trabajo*, per l'Emm. i Rdm. Cardenal Guisasola, Arquebisbe de Toledo. Un exemplar, ptes. 0'10; 100 exemplars, ptes. 9.
- Sobre los estudios sociales*. AHocució del Nunci de Sa Santedat a Espanya, Monsenyor Ragonessi. Un exemplar, ptes. 0'20; 50 exemplars, ptes. 8; 100 exemplars, ptes. 15.
- El Dr. Torras y Bages, Obispo de Vich, y la Acción Social Popular*. Un exemplar, ptes. 0'20;

De venda a ACCIÓ POPULAR - Carrer Cameros 3, Pral'

FRANQUEO CONCERTADO

Atenes A. G. Provença. 197